

Schriftlicht

Pauze

P. Poortinga

Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven. Neem mijn juk op je en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.

(Matteüs 11:28-30)

De meest vrolijke en optimistische mensen onder ons zullen niet ontkennen dat er veel is om je zorgen over te maken. Zorgen om je kinderen, zorgen om je ouders, zorgen om je eigen gezondheid. Je voelt je zo moe de laatste tijd. Zorgen om je zelf. Je bent al over de vijftig en nog steeds heb je last van wat je vroeger hebt meegemaakt. Zorgen om je huwelijk.

Vaak komen we niet verder dan het benoemen van die zorgen. We vertellen het ook in gebed aan onze God. We storten ons hart voor Hem uit, maar nemen dan vervolgens onze zorgen weer op ons en gaan zuchtend onze weg.

De vraag is of de Here Jezus dat bedoeld heeft, een soort algemeen advies voor vermoeide mensen. Ik denk van niet. De woorden die de Here Jezus hier spreekt, zijn opgeschreven door Matteüs. Marcus en Lucas doen dat niet.

Voor gelovigen

We weten dat Matteüs het evangelie van Jezus Christus opschreef voor de Joden. Lucas schreef een ooggetuigenverslag voor de niet-Joden. Marcus schreef op wat Petrus allemaal in zijn preken had gezegd. Als de Here Jezus zijn oproep om bij Hem te komen en van Hem rust te ontvangen, bedoeld had als een algemene oproep voor vermoeide mensen, dan zou Lucas het zeker hebben opgeschreven. In Lucas 7 lezen we net als in Matteüs 11 wel over het bezoek van de leerlingen van Johannes de Doper aan de Here Jezus, maar we lezen bij Lucas niet de oproep van Jezus om bij Hem te komen.

Matteüs schrijft het op voor de gelovigen. Voor mensen van goede wil. Voor mensen die er best wat voor willen doen. Geen algemene oproep voor vermoeide mensen, een oproep voor gelovigen die vermoeid zijn.

Het is wijsheid van de Heilige Geest om dat woord van Jezus door Matteüs op te laten schrijven, want de eeuwen door hebben de gelovigen geworsteld met de vraag: 'Ben ik wel vroom genoeg? Doe ik wel genoeg?' En die vraag gaat er in als koek. Want als je er iets voor moet doen, dan heb je toch nog iets in eigen hand. Als je er iets voor moet doen, dan kun je toch nog iets inbrengen bij God.

'Je moet er wel wat voor doen.' Die gedachte kan ons 's nachts uit de slaap houden. Die gedachte kan ons zomaar besluipen. En dan: 'Wat moet ik doen?' En: 'Doe ik wel genoeg?'

Rustgevend

Het woord van Jezus is als water op een verbrande hand. Het is als zalf voor een stekende wond. Het is als een koele avondwind op een verstikkende zomerdag. Het is als de eerste slok koud water bij geweldige dorst. Het is als een eerste zoen na een week weg te zijn geweest. Zo zijn de woorden van de Here Jezus voor ons: 'Kom naar mij, jullie die vermoeid zijn en onder lasten gebukt gaan, dan zal ik jullie rust geven.' Een uitnodiging van de Here Jezus.

Voor wie? Voor iedereen die zich afvraagt: ‘Wist ik het maar. Wist ik het nu maar zeker.’
Voor iedereen die de boel omdraait. Die niet begint bij de belofte van God, maar bij zichzelf.

God zegt het telkens opnieuw. Het Oude Testament staat er vol van. Daarom schrijft Matteüs het op. Het is alsof hij zegt: ‘Snappen jullie het nu nog niet, Israëlieten? Aanvaard het verbond zoals God het gesloten heeft. Hij komt met zijn belofte, leef in die belofte. Draai het niet om.’

‘Ik zal je rust geven.’ Wat is dat precies? Je gedachten gaan al snel uit naar een Lafuma-tuinstoel. Zo’n stoel waarin je na de morgendienst helemaal achterover kunt liggen om dan lekker in de zon in slaap te vallen, zodat je ’s middags met een rood verbrand hoofd op de preekstoel staat.

Matteüs heeft de woorden van de Here Jezus zo opgeschreven: ‘Ik zal je een “ana-pauzoo” geven.’ ‘Ana-pauzoo’ komt van ‘ana-pauoo’ en in mijn superhandige Grieks-Engels woordenboekje van het Nieuwe Testament (Barclay M. Newman Jr.) staat onder andere als vertaling: ‘relax’. Dat spreekt mij aan.

‘Ik zal je pauze geven.’ En wat een pauze is, weten we. Daarvoor ga je naar vergaderingen, om in de pauze bij te kletsen, koffie te drinken. Wat is er fijner dan een pauze. Denk maar aan je kinderen op school. Even ontspannen, even rennen, even doen waar ze zin in hebben. Lekker kletsen, wat drinken en misschien wel iets lekkers opeten dat je ze van huis hebt meegegeven.

Pauze, het mooiste wat er is. En de pauze die de Here Jezus geeft, is niet zomaar een pauze. Het is een altijddurende pauze. Een pauze die nooit meer ophoudt. Een pauze die een eeuwig leven lang duurt.

Zachtmoedig en nederig

Jezus vertelt erbij waarom Hij dat doet en kan doen. Want, zegt Hij: ‘Ik ben zachtmoedig en nederig van hart.’ Dat zijn woorden die we niet vaak gebruiken in ons dagelijks taalgebruik. Dat is jammer, want daardoor krijgen ze in onze taal een bijzondere betekenis.

‘Zachtmoedig’ heeft niets te maken met soft. In het *Theologisch woordenboek op het Nieuwe Testament* van Kittel (deel VI, p. 645) kun je lezen dat het Griekse woord ‘praus’ etymologisch te maken heeft met ons woord ‘vriend’ en ‘vrijen’.

Dat doet mij denken aan 1 Johannes 3:16. ‘Wat liefde is, hebben we geleerd van hem die zijn leven (*psuchè* en niet *bios*) voor ons gegeven heeft. Daarom horen ook wij ons leven te geven voor onze broeders en zusters.’

Hij is het die ons rust kan geven. Hij is het die zijn leven, zijn complete leven (zijn *psuchè*) voor ons heeft gegeven.

Zachtmoedig en nederig van hart. Nederig van hart betekent bang om ook maar iets te veranderen aan het Woord van God. Nederig is niet kruiperig. Nederig is ootmoedig. Nederig is je plek weten ten opzichte van de HERE. En dan ligt de spits bij dit woord van Jezus hier, dat je dat Woord van God serieus neemt. Dat je niet zelf dingen verzint die je beter lijken. De Here Jezus is nederig van hart. Hij kent Gods verlossingsplan en verandert er niets aan. Hij is gehoorzaam tot het uiterste.

De Here Jezus zegt dit juist tegen hen die het verlossingsplan van God wel omdraaien: ‘Eerst doen wat God zegt en dan komt God met zijn beloften.’ Hij zegt dit juist tegen hen die zich moe gestreden hebben in de strijd om zelf ook maar iets van waardigheid bij God in te kunnen brengen.

‘Kom’, zegt Jezus. ‘Neem mijn juk op en leer van mij, want ik ben zachtmoedig en nederig van hart. Dan zullen jullie werkelijk rust vinden, want mijn juk is zacht en mijn last is licht.’

Zijn juk

Een juk en een last, dat klinkt toch niet uitnodigend.

Nu was het al zo zwaar en moeilijk, en nu nodigt de Here Jezus ons uit om bij Hem te komen en zijn juk en last te dragen. Het wordt er niet gemakkelijker op. In plaats van iets kwijt te raken, krijg je er iets bij. Toch is het verstandig om de uitnodiging aan te nemen. Je krijgt er iets bij, maar wat? Wat is dat juk en wat is die last?

Wat is een juk? Je kunt een juk vergelijken met een koffer. Een koffer moet je tillen, maar een lege koffer neem je niet mee op reis. Een koffer is juist gemakkelijk om de spullen die je mee wilt nemen, te kunnen tillen. En denk dan vooral aan die moderne Samsonite-koffers met vier zwenkwielletjes. Ze zijn aan één vinger mee te nemen.

Een juk op zichzelf is niks. Je ziet niemand alleen met een juk lopen. Een juk gebruik je. Het is een gebruiksvoorwerp. Een juk is nooit overbodig, want dan gooi je het af. Niemand reist met een lege koffer. Een juk hindert ook niet en zit niet in de weg.

We weten nu wat een juk is, maar wat bedoelt Jezus met dat juk? Wordt het geloof bedoeld? Het geloof waardoor ik alles kan dragen?

Het juk is licht omdat het het juk is dat Jezus zelf ook draagt. Er staat: *mijn juk*. Dat betekent niet: het is mijn juk en dat moeten jullie nu dragen. Nee, het is mijn juk. Ik draag het.

Het juk dat Jezus draagt, is de belofte van God dat het God zelf is die door Jezus Christus bevrijdt en dat Jezus de enige is die je rust kan geven. Een altijddurende pauze. Is dat nu niet een zacht juk?

Door die belofte van God kun je alles tillen. En dan is de last licht. Deze last: de eeuwigdurende pauze. En wie wil nu geen pauze. Een juf en meester op school zullen het nog nooit hebben gehoord: 'Meester, juf, laat die pauze maar zitten.'

Voor jong en oud

Nu ik het toch heb over de jeugd. Veel jongeren hebben vandaag problemen. Ze weten niet precies wat ze willen. Ze zijn op zoek naar wie ze zijn. Ze weten niet of God er wel is en als ze weten dat God er is, dan is Hij er weer niet voor jou. Ze praten en praten en praten elkaar twijfel aan. En de kerk is ook al zo lastig. Al die regeltjes. En het geloof ervaren ze als een zware last. En ouders zijn ook maar mensen uit een andere tijd, die zijn opgegroeid toen alles nog simpel was.

Jongens en meiden hebben het vandaag ook moeilijker dan de lezers van dit blad het hadden toen zij nog jong waren. De tijd is inderdaad erg veranderd. De jeugd moet veel meer zelf de weg uitstippelen dan wij dat moesten. Het is complex geworden. Maar wat voor ons ouderen en ouders geldt, geldt ook voor onze kinderen.

Bij alle veranderingen is er ook iets niet veranderd. De Here Jezus is de enige die je rust kan geven. Een altijddurende pauze. Ontspanning, even kletsen, elkaar vertrouwen, eten en drinken. Een altijddurende pauze, een eeuwig leven.

Hij kan en wil dat doen, want Hij is zachtmoedig en nederig van hart. Leer van Hem.